

когато убихте единъ най-достойнъ царь, вашата душа не се смути, когато обричахте Българскиятъ народъ и Българското царство на загинаване, та сега ли се уплашихте отъ една злочеста луда мома? Удчете! тя е дъщеря на Асѣня, тя не може да ви се противи... (клати глава) Но вие стоите вкаменено и не смѣете да погледнете на тая злочеста. Вижда се, престѣплението ви е до толкова голямо, щото и вие сами се вкаменихте предъ него...

Мария (турга прѣстъ на устни).

Тсъ!... (ухилена се услушва).

Иванку (открива лице, гледа на Мария и клати глава).

От. Иванъ (на Исака).

И ти ли, окаяние, трепъришъ? И ти ли не смѣешъ да погледнешъ на злочестата Асѣнюва дъщеря? Ти... за кого-то нѣма нищо свето и честно? Но това е плодъ на твойтъ хитри и велики планове! Зашто не се радвашъ на трудоветъ си? Или ти не можешъ да гледашъ въ очитъ на истината? Но идѹ, скрий се и тайно, да те не види никой, обмисляй хитритъ и великитъ си планове, извършвай гнѣхнитъ си дѣла!...

Исака (отстъпва двѣ-три крачки, но сѣ презъ гърбъ гледа).

От. Иванъ (клати презрително глава).

Севастократоръ! Архонтъ на непобѣдимитъ легиони!... Творение долно и нищожно! достойнъ синъ на своятъ родъ и племе!... (клати глава).

Мария.

Ж? татку? (склучва умолително рѣцѣ и умолително запѣва).

Не го убивай, Иванко!

Смили се, смили, Иванко!...

От. Иванъ.

Но да си идемъ, Марио. Твоята ангелска чистота и твоитъ страдания сѣхъ страшни за тѣйзи хора... (улавя Мария за ръка и ѿкъ поведе).